Kirkonpalwelija

1
2016

Riemullista Pääsiäistä!

Olemme hengellisessä työssä

Viime viikkoina olen saanut pohtia kirkonpalvelijan työn hengellisyyttä.

Suntion ammattitutkintoa ollaan taas uusimassa. Pienenä huolena on, että sen korvaa jonkinlainen yleistutkinto, ja suntion työn erityislaatu – jumalanpalveluselämä ja kirkolliset toimitukset – jää koulutuksessa taka-alalle.

Taannoin vantaalaisen seurakuntalehden toimittaja soitti, kun halusi tehdä pienen jutun erilaisista työnimikkeistämme ja mahdollisista tehtävien eroista. Ensimmäiseen versioon hän oli kirjoittanut, että seurakunnan vahtimestarin ja suntion erona on, että vain suntion työhön kuuluu tietty hengellisyys. Hän korjasi asian, kun vakuutin, että sitä en ollut missään nimessä tarkoittanut, vaan olin sanonut, että kaikkeen kirkonpalvelustyöhön kuuluu hengellinen osa, mikä on suuri ero vaikkapa oppilaitosten vahtimestareiden työhön nähden.

Omalla työpaikallani Espoon Tapiolassa on meneillään organisaation uudistaminen, joka tulee voimaan huhtikuun alussa. Prosessin aikana olen saanut kuulla joiltakin toisten työalojen työtovereilta arvioita, ettei kirkonpalveluskunta ole tekemisissä kirkon perustehtävän kanssa eikä sen työhön kuulu mitään hengellistä sisältöä.

Kirkonpalvelijan työn hengellinen puoli on siis epäselvä asia. Osasyynä on varmasti tietämättömyys siitä, mitä me teemme. Toisaalta ehkä pidämme asiaa itse liiankin selvänä emmekä muista 'mainostaa', ettei kirkon perustehtävän toteuttaminen ole todellakaan helppoa ilman työpanostamme. Ja sitten on hengellisen työn määritelmä esimerkiksi virka- ja työehtosopimuksessamme: 'hengellisessä työssä suoritetaan uskonnollisia toimituksia tai tehdään välitöntä julistus-, kasvatus-, opetus-, lähetys- ja diakoniatyötä'. Näitähän me emme tee, mutta tuo määritelmä oikeastaan liittyy työaikalain ja kirkon työaika-asetuksen sisältöön eikä ollenkaan pidä sisällään oletusta, ettei muu seurakuntatyö ole hengellistä työtä.

Arvostettu edeltäjäni, Kaarina Yli-Somero, korosti aina kirkonpalvelijan työn hengellistä sisältöä. Näin teemme jatkossakin. Pääsiäinen on lähellä. Ollaan ylpeitä siitä, että olemme tärkeä osa kirkon hengellistä perustyötä ja omalla työpanoksellamme olemme kertomassa Vapahtajamme pelastustyön ilosanomasta.

Hyvää pääsiäistä,
Antti Ruuskanen

Kirkonpalvelijat ry:n
VUOSIKOKOUS

pidetään tiistaina 28.6.2016 klo 16.30 alkaen
Original Sokos Hotel Vaakuna, Koulutussali,
Possentie 7, Hämeenlinna.

Kirkonpalvelijat ry:n hallituksen puolesta

Antti Ruuskanen
puheenjohtaja

Kari Hartikainen
sihteeri

Hämeenlinnan kirkko

Tulevan kesän kirkonpalvelijapäivien viikkomessu pidetään Hämeenlinnan kirkossa. Kerron hieman kirkon vaiheista.

Kirkko vihittiin käyttöönsä adventtisunnuntaina 1798. Silloinen hallitsijamme Kustaa 3 oli vieraillut Hämeenlinnassa muutamaa vuotta aiemmin jolloin kaupunkilaiset olivat kertoneet kuninkaalle kirkon rakentamisen tarpeellisuudesta. Kuninkaan hoviarkkitehtina toimi Jean Louis Desprez niminen henkilö joka sai tehtäväkseen suunnitella kirkon.

Kuningas ihaili antiikin rakennustaidetta, niinpä kirkko on saanut vaikutteita Roomassa sijaitsevasta Pantheonista. Alkuperäisessä asussa kirkko oli aivan pyöreä, alttari sijaitsi keskellä kirkkoa ja penkit nousi kohti seiniä kuten amfiteatterissa.

Vuonna 1831 Hämeenlinnan puukaupunki paloi, puinen vaatimaton kellotorni tuhoutui myös, mutta kivestä rakennettu kirkko säästyi. Vuonna 1837 rakennettiin uusi kellotorni nykyiselle paikalleen. 1800-luvulla torni toimi myös palovartijan tähystyspaikkana. Sotien aikana sieltä suoritettiin ilmavalvontaa.

Vuonna 1892 kirkossa tehtiin suuri peruskorjaus. Arkkitehtinä oli tunnettu kirkon rakentaja Josef Stenbäck. Kirkosta tehtiin ristikirkko, laitettiin penkit lattiatasoon, rakennettiin lehterit ja siirrettiin alttari nykyiselle paikalleen. Alexandra Såltinin maalaama alttaritaulu saatiin lahjoituksena. Taulun nimi on "Vapahtajan ilmestyminen Maria Magdaleenalle pääsiäisaamuna".

Vuonna 1912 kirkon sisätiloja hieman koristeltiin, ikkunoihin tuli lasimaalauksia, seiniin joitain tauluja ja ornamenttejä. Nämä muutokset teki hämäläinen kirkonrakentaja Ilmari Launis.

Seuraava iso peruskorjaus oli vuosina 1963 ja 1964. Korjauksen suunnitteli arkkitehti Aarno Ruusuvuori. Korjaus tapahtui museoviraston valvonnassa ja kirkkovaltuuston päätösten mukaisesti. Kerron tämän koska korjaus aiheutti seurakuntalaisissa suuria tunteita! Ruusuvuoren ajatuksena oli tavoitella kirkon alkuperäistä tyyliä, pelkistettyä asua.

Näin ollen lasimaalaukset, ornamentit ja muu koristeellisuus poistettiin, lehterit rakennettiin uudelleen jne.

Nykyisin käytössä olevat kirkkotekstiilit on vuosilta 1986 ja 1987, Irma Kukkasjärven suunnittelemat ja täällä Hämeenlinnassa Vetterhoffilla valmistetut. Urut ovat vuodelta 2003, saksalaiset Ladegast-tyyliset Georges Heintzin valmistamat.

Hämeenlinnan kirkossa on mieluisaa työskennellä suntiona. Ihmiset käyvät tilaisuuksissa joita on paljon ja monimuotoisia. Suurten passio ja muiden

konserttien valmistelussa on paljon työtä, mutta tilaisuudet toisaalta palkitsee. Mielestäni kirkon paras kaunistus on jumalanpalvelukseen kokoontunut seurakunta. Niin tapahtuu myös meneillään olevana paastonaikana ja pääsiäisenä. Kiirastorstai-ilta on yksi puhuttelevimmista hetkistä Hämeenlinnan kirkossa. Messun päätteeksi seurakunta veisaa 'Käy yrttitarhassa polku', papit ja suntio riisuu alttaria ja pukee sen mustaan, valot lähes sammuu kaikki on hiljaa...

Mutta pääsiäisyön ja -aamun palveluksissa jo riemuitaan; Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti!

Riemullista pääsiäistä!
Osmo Nissi

Lähetystyö lähemmäksi

Rovasti Janatuisen hengellisen työn keskeinen aihe oli lähetystyö. Hän oli itse, kohta opintojen päätyttyä ollut Afrikassa käytännön työssä ja kutsumus oli niin muodoin kokemuksen lujittama. Hänen erityisalansa olikin seurakuntansa työssä lähetys ja sen kannatus sekä näkyi, että tuntui niin kolehtisaldoissa kuin saarnanuotin iskevyydessä. Kanttori Sumiaisen taskuvirsikirja oli lähetysvirsien kohdalta teipeillä tuettu ja urkukirjankin kulmat olivat kuluneet.

Useasti olivat lähetyskentällä työskentelevät vieraina seurakunnassa ja käytännön tuki oli rovastikunnan korkein. Niinpä uutiset pakolaisten maahantulon virrasta olivat hänelle ainutlaatuinen haaste. Työn kohteita virtasi pakolaisina maahan ja osa myös Janatuisen Siioniin. Englanninkielen sanakirja oli rovastin pöydällä lähes yhtä kulunut kuin raamattu. Yhteys pakolaisiin oli hänelle oikoisampi väylä kuin muille työntekijöille. Kanttori Sumiainen oli virittänyt kitaransa ja sisällyttänyt sen kera ohjelmistoonsa tilanteisiin erityisen sopivia lauluja.

Niinpä lähetystyön kenttä olikin tullut kaukaa aivan Janatuisen seurakunnan kotikulmille. Pappilan piharakennus oli sijoituspaikkana sopiva ja pari vanhaa koulua täydensi valikoimaa. Piispakin oli luvannut tulla käymään. Janatuisen kantava saamanuotti ei istunut hänen engelskaansa yhtä purevana kuin kotikieleen, mutta hyvin se rakensi siltaa pakolaisten kanssa.

Kanttori Sumiaiselle tuli luova mielikuvitus avuksi ja hän lauloi kitaransa kanssa tuttuja hengellisiä sävelmiä, sijoittaen teksteihin halleluja- ja aamentoistoja. Läheisen koulun soitinvalikoimasta hän lainasi pari rumpua ja sai niille aina innostuneita soittajia. Ihme, tai tietysti sallimus oli tapahtunut kun työkenttä tuli omaan seurakuntaan. Jotkut tahot pitivät tilannetta oman näkemyksensä rajojen rikkomisena ja se aiheutti kitkaa, joka pyhittyi tarkoitukseensa. Jonkin verran oli niitä, joille perinteinen seurakuntatyö oli oikeampaa, mutta Janatuisen aktiivisuus tekin ylevän tehtävänsä. Kanttori Sumiainen nautti musiikkinsa kentän laajenemisesta ja laulujen rytmin tehostumisesta. Soittipa hän kerran tilaisuuden aluksi matkaharmoonilla jopa Säkkijärven polkankin runsaiden aplodien kera. Jumalan lahjana musiikki sai aivan uusia ulottuvuuksia.

Janatuiselle tieto pakolaisten palauttamisista oli negatiivinen. Seurakunta oli saanut ainutlaatuisen aktiivisen panoksen ja pölyt pyyhkiytyivät perinteisten seurojen hyllyiltä.

Snap

Ristiinnaulittu Jeesus, ristisi kohoaa keskelle maailman epätoivoa ja kärsimystä, kaikkien kansojen ja kaikkien sukupolvien ylle merkiksi siitä, että sinä et ole jättänyt tätä maailmaa oman onnensa nojaan. Sinun ristisi kohoaa keskellemme ja kertoo, että syntimme on annettu anteeksi. Tie Isän luo on avoin. Herra, sinun ristisi on minullekin toivo, kuolemasi on minulle voitto. Sinun haavasi ovat minulle lähde iankaikkiseen elämään. Herra, tahdon kuulua sinulle elämässä ja kuolemassa.

Anna-Mari Kaskinen

Tolkun ihmiset

Väitetään, että maahanmuuttokysymykset jakavat kansamme kahtia. Se on vale. Ääripäiden välissä on valtava enemmistö, tolkun ihmiset.

Tolkun ihminen ei kiistä maahanmuuton aiheuttamia ongelmia eikä hekumoi ajatuksella, että kansanedustaja tai hänen lapsensa raiskattaisiin.

Tolkun ihminen on valmis auttamaan apua tarvitsevia, mutta ymmärtää, että rajalliset resurssit on suunnattava kaikista hädänalaisimmille. Tolkun ihminen ymmärtää, että viranomaiset tekevät työnsä, tunnistavat todelliset turvapaikan tarvitsijat ja käännyttävät muut pois.

Tolkun ihminen ei halua, että pakolaisvirta maahamme yltyy hallitsemattomaksi. Tolkun ihminen vaatii poliitikoilta toimia, jotka takaavat yhteiskuntarauhan. Tolkun ihminen ajattelee, että vaikka Suomen täytyykin auttaa, se ei saa tapahtua omien kansalaistemme kustannuksella.

Tolkun ihminen tuomitsee seksuaalisen häirinnän ja väkivallan riippumatta siitä, kuka siihen syyllistyy. Hän haluaa rikoksiin nykyistä kovempia tuomioita ja että rikoksista tuomitut turvapaikanhakijat karkotetaan maastamme. Hän myös ymmärtää, että näitä asioita säätelevät lait, asetukset ja säännökset, joita maamme on sitoutunut noudattamaan.

Tolkun ihminen toivoo, että jokainen voi tuntea olonsa turvalliseksi, mutta hän ymmärtää, ettei kaduille tarvita partioita. Turvallisuudentunne syntyy parhaiten, kun jokainen puuttuu havaitsemiinsa epäkohtiin, ei salli epäasiallista kohtelua, rasismia tai väkivaltaa missään olosuhteissa.

Tolkun ihminen ei tee johtopäätöksiä tai yleistyksiä tuntemattomista ihmisistä sen perusteella, mihin kansanryhmään nämä sattuvat kuulumaan. Tolkun ihminen ei pelkää kohdata ihmistä ihmisenä.

Tolkun ihminen osaa keskustella kriittisesti maahanmuuttopolitiikasta, mutta hänelle kriittisyys ei tarkoita sitä, että osaa keksiä mahdollisimman paljon ulkomaalaistaustaisia halventavia nimityksiä. Tolkun ihminen on asiallinen, perustelee näkemyksensä ja kunnioittaa toisia.

Tolkun ihminen tekee niin kuin Teemu Selänne ja tuomitsee rasismin yksiselitteisesti.

Tolkun ihminen ei alennu räyhäämään nimettömänä internetin keskustelupalstoilla vaan esiintyy suoraselkäisesti omalla nimellään eikä kirjoita mitään, mitä ei voisi sanoa toiselle kasvotusten.

Tolkun ihminen olettaa, että ihminen, joka saa maastamme turvaa ja suojaa, osaa antaa sille arvoa eikä ylenkatso tai halveksi kulttuuriamme tai uskontojamme. Tolkun ihminen haluaa, että yhteiskuntaamme sopeutumattomat käännytetään takaisin, mutta osaa myös antaa arvoa niille, jotka kotoutuvat ja osallistuvat yhteiskuntaamme sen täysivaltaisina jäseninä. Tolkun ihminen osaa kunnioittaa mutta myös vaatia kunnioitusta – sekä olla itse sen arvoinen.

Tolkun ihminen ymmärtää, mitä rasistit yrittävät tehdä. He yrittävät vihaa ja pelkoa lietsomalla saada tolkun ihmisiä liittymään heihin, jotta viha, pelko, epäluulo ja turvattomuus lisääntyisivät. Tolkun ihminen ei tähän lankaan mene.

Tolkun ihmisissä on se ongelmallinen piirre, että he eivät halua tehdä itsestään numeroa. He eivät halua huutaa omia maltillisia ja rakentavia mielipiteitään julki. Vaikka heitä on paljon, he ovat näkymättömiä. Se on sääli, sillä juuri näitä tolkun ihmisiä maamme nyt kaipaa. Heitä, jotka mieluummin rakentavat kuin hajottavat.

Kuka uskaltaa myöntää olevansa tolkun ihminen?

Kirjoittaja on iisalmelainen kirjailija.
Jyri Paretskoi
(Iisalmen Sanomat 28.1.2016)

Kirkonpalvelijat ry:n
OPINTO- JA KOULUTUSPÄIVÄT
Hämeenlinnassa 28.–29.6.2016

– Kirkonpalvelijan henkinen jaksaminen –

TIISTAI 28.6.2016

8.00 **Tulokahvit ja ilmoittautuminen**
* Original Sokos Hotel Vaakuna, Possentie 7, Hämeenlinna

9.00 **Kesäpäivien avaus**
* Hotellin koulutussali
* Puheenjohtaja Antti Ruuskanen
* Juhlatoimikunnan puheenjohtaja vahtimestari Osmo Nissi
* Kirkkoherra Timo Kalaja

10.00 **Stressitön mieli**
* Terhi Mäkiniemi Muutosvalmentaja, työyhteisökouluttaja, toimittaja

11.30 **Lounas**
* Ravintola Vaakuna

13.00 **Ymmärryksen kautta rakentaviin ratkaisuihin - työyhteisösovittelu**
* Tapio Sirén, kouluttaja

14.30 **Kahvit**
* Kokousaula

14.45 **Kirkonpalvelijan sielunhoito**
* Keijo Toivanen Kunniasuntio, rovasti

16.30 **Vuosikokous**
* Original Sokos Hotel Vaakuna, Koulutussali

18.30 **Illallisristeily Vanajavedellä**
* m/s Silver Moon Hämeenlinnan seutua parhaimmillaan

KESKIVIIKKO 29.6.2016

8.30 **Kirkkoesittely**
* Hämeenlinnan kirkko Vahtimestari Osmo Nissi

9.00 **Viikkomessu**
* Hämeenlinnan kirkko Emerituspiispa Juha Pihkala
* Kirkkoherra Timo Kalaja

10.30 **Valokuvaus**
* Hämeenlinnan toripuiston portaat

11.00 **Lounas**
* Original Sokos Hotel Vaakuna Ravintola Vaakuna

12.30 **Onko ongelmatonta työyhteisöä - Työn henkinen kuormittavuus**
* Koulutussali
* Raimo Vakkuri, parisuhdepatologi

14.00 **Kesäpäivien päätös**
* Original Sokos Hotel Vaakuna, Koulutussali
* Puheenjohtaja Antti Ruuskanen
* Seuraavat opinto- ja koulutuspäivät 27.–28.6.2017, Espoo

14.15 **Lähtökahvit**
* Original Sokos Hotel Vaakuna Kokousaula

Majoitus:
Original Sokos Hotel Vaakuna, Possentie 7, Hämeenlinna

- Kaksi yötä, täyshoito ja osallistumismaksu, tulo hotelliin 27.6. (350,-)
- Yksi yö, täysihoito ja osallistumismaksu, tulo hotelliin 28.6. (290,-)
- Ei majoitusta, ruokailut ja osallistumismaksu, tulo hotelliin 28.6. (200,-)

Ilmoittaudu www.kirkonpalvelijat.fi tai Kari Hartikainen p. 050 520 7003 – 31.5.2016 mennessä.

Kirkonpalvelija esimiehen ”puhuttelussa”

Mistä on kysymys?

Kirkonpalvelijan työskentely on monella tavalla murroksessa. Kirkon toimintaympäristön muutokset ovat osaltaan vaikuttaneet ja vaikuttavat kirkonpalvelijan päivittäisen työn tekemiseen. Henkinen paine on kasvamaan päin. Tämä kuormittaa ja rasittaa erityisesti työntekijän persoonaa.

Kirkonpalvelija joutuu entistä useammassa seurakunnassa elämään irtisanomisen herättämien pelkojen ja uhkien ristitulessa. Kirkon talouden rapautuminen ja jäsenkato pakottavat seurakuntia etsimään säästökohteita ja samalla miettimään omien toimintojensa ja hallinnon rakenteidensa uudistamistarpeita.

Vastuun näistä uudistamistarpeista kantavat esimiehet ja heistä lähinnä kirkkoherrat ja talouspäälliköt. Nyt seurakunnissa tarvitaan viisaita johtajia, jotka kykenevät viemään tarvittavat uudistukset päätökseen. On pakko tehdä jotakin, koska verotulot ehtyvät. Eniten seurakunnan taloutta rasittavat henkilöstömenot. Ne ovat talousarvion suurin menoerä. Näin ollen on ymmärrettävää, että henkilöstön aseman tarkasteleminen tästä näkökulmasta on perusteltua. Se voi merkitä yt- neuvotteluja ja irtisanomisia. Tällöin se koskettaa kaikkia henkilöstöryhmiä eli myös kirkonpalvelijoita. Seurakunnat ovat uusien haasteiden ja ratkaisujen edessä.

Tällaisessa tilanteessa jo nyt osa seurakuntien kirkonpalvelijoista tekee omaa työtään. On selvää, että se herättää työntekijässä monenlaisia tunteita ja kysymyksiä. Varsinkin silloin, jos kirkkoherra kutsuu kirkonpalvelijan luokseen kehityskeskusteluun, se luo monenlaisia mielikuvia siitä, mistä nyt on oikein kysymys. Olenko joutunut

”puhutteluun” vai onko tässä kysymys siitä, että olen ehkä tehnyt työni hyvin vai tarjotaanko minulle uusia haasteita vai pyydetäänkö minua harkitsemaan siirtymistä ennenaikaiselle eläkkeelle vai kehotetaanko minua hakeutumaan pois jonnekin muualle vai painostetaanko minua uudelleenkoulutukseen vai jotakin muuta? Miten minun tässä tilanteessa oikein käy?

Kirkko tarvitsee nyt suoraselkäisiä ja viisaita johtajia. Esimiestaidoille on kysyntää. Työntekijöiden ymmärtämiseen ja heidän kuulemiseensa tarvitaan tunneälyä. Kun kutsu esimiehen luokse tulee kirkonpalvelijalle, niin se väistämättä nostaa esiin työntekijässä ahdistusta, pelkoa, syyllisyyttä, masennusta ja katkeruutta. Minäkö tässä olen huono työntekijä, minustako halutaan päästä eroon, enkö osaa tehdä työtäni tarpeeksi hyvin, minäkö se ole se kuluerä, jolla seurakunnan talous saadaan tasapainoon jne.?

Työntekijän on aika usein vaikea ajatella, että esimies olisi aidosti kiinnostunut siitä, mitä hän tekee tai mitä hänelle kuuluu tai että, esimies haluaisi vain kiittää ja tukea häntä hyvin tehdystä työstä.

Esimieheltä odotetaan, että hänellä on aitoa halua alaistensa auttamiseen, tukemiseen, arvostamiseen ja heidän ammattitaitonsa kehittämiseen. Tästä pitäisi olla kysymys silloin, kun esimies ja alainen kohtaavat toisensa kehityskeskustelussa. Esimiehen kannattaisi tutustua amerikkalaisen psykiatrin William Glasserin (1922-2005) ajatteluun, jossa hän nostaa esille kaksi tärkeätä näkökulmaa, kun on kysymys ihmisen ymmärtämisestä ja tukemisesta. Nämä viisaudet ovat:

RAKASTAA JA SAADA RAKKAUTTA
TUNTEA OLEVANSA JONKIN ARVOINEN ITSELLEEN JA TOISILLE

Kutsu ”puhutteluun” on jotakin muuta kuin kehityskeskustelu. Puhuttelu sanana viittaa selkeästi kurinpitotoimiin. On siis kysymys työntekijän laiminlyönneistä, joihin esimiehen on puututtava. Tämä interventio on tehtävä päättäväisesti ja viisaasti. Senkin yhteydessä esimiehen pitää muistaa, että työntekijää pitää kuulla eikä häntä saa loukata asiattomuuksilla. Keskustelun tulee pysyä faktoissa ja asiallisena. ”Puhuttelun” tarkoitus on saada kirkonpalvelija korjaamaan tekemänsä laiminlyönnit ja palaamaan perustehtävänsä pariin sellaisella asenteella, mitä erilaiset sopimukset edellyttävät. Kysymys on korjausliikkeestä, mikä on seurakunnan ja työntekijän parhaaksi.

Keijo Toivanen
Kunniasuntio
Rovasti

Jo liki puolet vainajista tuhkataan

OMA HAUTAPAIKKA ON NYKYISIN YHÄ HARVEMMALLA

Polttohautaus yleistyy edelleen Suomessa. Viime vuonna jo liki puolet, 49 prosenttia vainajista tuhkattiin ja ensi vuonna tuhkataan todennäköisesti jo useampi kuin joka toinen vainaja. Suurimmissa kaupungeissa tuhkataan yli 80 prosenttia vainajista. Tuhkaaminen yleistyy, koska asenteet sitä kohtaan ovat muuttuneet.

Yhä useammin tuhkat haudataan muistolehtoon, sillä entistä harvempi haluaa perinteisen hautapaikan hoidettavakseen. Muistolehdosta huolehtii seurakunta.

Uusia hautausmaita ei ole perustettu pitkään aikaan. Maatarpeen pieneneminen on yhteiskunnan kannalta merkittävä asia. Ihmiset muuttavat nykyisin paljon eivätkä ole samalla tavalla juurillaan kuin ennen. Heitä helpottaa, kun hautaa ei tarvitse hoitaa, eikä muualle muuttaminen tunnu niin hankalalta, pääsihteeri Matti Karjalainen Suomen hautaustoiminnan keskusliitosta sanoo.

Tuhkauksen yleistymisen myötä myös monen omaisen matka hautausmaalle lyhenee. Uurnahautoja voidaan perustaa vanhoille, kaupunkien ja kylien keskustoissa oleville hautausmaille, joissa ei olisi enää tilaa arkkuhaudoille.

Muistolehdossa on muistomerkki, johon voidaan teettää nimilaatta vainajalle. Moni omaisista ei halua edes sitä, vaan vainajasta jää vain tieto seurakunnan rekisteriin.

TAMPERE ON yksi ensimmäisistä paikkakunnista, joilla muistolehtoon hautaaminen alkoi yleistyä kymmenisen vuotta sitten. Nykyisin tuhkatuista noin 30 prosenttia haudataan muistolehtoon ja määrä on kasvussa.

- Suositut hautausmaat ovat aika lailla täynnä, mutta muistolehdoissa on aina tilaa. Se on myös helppo ja edullinen tapa varsinaiseen hautapaikkaan verrattuna, Tampereen seurakuntien hautaustoimen päällikkö Jyrki Lehtonen sanoo.

Muistolehtoon haudattaessa omaiset eivät ole paikalla, eivätkä he tiedä haudan tarkkaa paikkaa. Omaiset voivat tuoda yhteiselle muistelupaikalle kynttilöitä ja kukkia silloin kun haluavat.

NYKYISET KREMATORIOT riittävät tämän hetken tarpeisiin, mutta niitä ei ole kattavasti eri puolilla maata. Pohjoisin on Oulussa, joten Matti Karjalaisen mukaan tarvetta voisi olla ainakin Rovaniemellä.

- Idässä Mikkelin kohdalla on musta aukko, samoin Pohjois-Pohjanmaalla Kokkolan seudulla. Ruuhkia tulee, jos jokin krematorio on remontin vuoksi pois käytöstä. Olisi hyvä, etteivät kuljetusmatkat olisi kovin pitkiä, Karjalainen sanoo.

Nykyisin krematorioista rakennetaan aiempaa isompia. Suomessa on useampi krematorio, jossa tuhkataan toistatuhatta vainajaa vuodessa.

- Ruotsissa krematoriossa saattaa olla neljäkin uunia vierekkäin. Siellä tuhkataan yhdessä krematoriossa 400-500 vainajaa vuosittain.

POHJOISMAISTA RUOTSISSA ja Tanskassa tuhkausprosentti on Suomea korkeampi, Karjalaisen mukaan Suomessa kasvu on kuitenkin ollut muita Pohjoismaita voimakkaampaa. Japanin lukuihin on vielä matkaa; siellä tuhkataan käytännössä kaikki vainajat.

- Siellä tuhkaus kuuluu kulttuuriin ja on maankäytön kannalta erittäin järkevä asia. Karjalainen uskoo, että Suomessa tuhkaus yleistyy tulevina vuosina entisestään. Hän kuitenkin arvelee, että koko maan prosentti ei nouse kovin paljon yli 70:n. Krematoriokartalla on katvealueita ja toisaalta maaseutupaikkakunnilla on vielä isoja hautausmaita, joissa on tilaa arkkuhaudoille.

Laura Määttänen
(Savon Sanomat 28.2.2016)

1 Koko maassa tuhkattiin viime vuonna 25.631 vainajaa. Tilastokeskuksen ennakkotietojen mukaan viime vuonna kuoli 52.076 henkilöä.

2 Tuhkausprosentti oli viime vuonna 49. Vielä vuonna 2010 tuhkattiin vain 41 prosenttia vainajista.

3 Yleisintä tuhkaus oli Helsingissä, jossa tuhkattiin 84 prosenttia vainajista. Lahdessa tuhkattiin 75, Jyväskylässä 57, Kuopiossa 44 ja Joensuussa 42 prosenttia vainajista.

4 Suomessa on 23 krematoriota ja niissä on yhteensä 31 uunia.

Naiset tyhjän haudan äärellä

Koko kristinuskon ydin huipentuu pääsiäisen sanoman tyhjän haudan todistukseen. Kristus on ylösnoussut. Ihmisten synnit on sovitettu ja ihmisten elämälle on luotu tarkoitus ja päämäärä. Via Dolorosan tiestä on muodostunut voiton tie. Kristuksen kuolema ja kärsimys ristillä on kääntynyt ihmiskunnan pelastukseksi. Kuolema on kukistettu.

Pääsiäisaamuna haudalle saapuneet naiset, Magdalan Maria, Johanna ja Jaakobin äiti Maria, kohtasivat tyhjän haudan, Jeesuksen ruumis ei ollut enää siellä. Tuoksuöljy kävi tarpeettomaksi. Naisten pelko ja hämmennys vaihtuivat ihmettelyyn ja iloon. Jeesus oli ylösnoussut, kuten hän oli ennen kuolemaansa ennustanut.

"Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista" Näin kaksi miestä sädehtivän kirkkaissa vaatteissa kertoivat haudalle saapuneille naisille. Siinä se oli koko pääsiäisen sanoman keskeinen sisältö. Yllättäen nuo naiset saivat ensimmäisenä tiedon tästä ihmeestä. Kristus elää, hän ei ole kuollut.

Riemulla ei ollut rajaa. Naiset veivät tiedon tästä ihmeestä muille opetuslapsille. Näin ihmiskunnan historiassa oli alkanut uusi aikakausi. Edes väitteet siitä, että opetuslapset olisivat varastaneet Jeesuksen ruumiin, eivät voineet pysäyttää kristillisen kirkon syntymistä ja perustamista. Tämän sanoman kertominen jatkuu edelleen lähetystyön välityksellä eri puolilla maailmaa.

Pääsiäisen sanoman äärellä kirkko lohduttaa surevia ja kärsiviä ihmisiä. Jos meillä ei olisi Kristuksen ristinkuolemaan eikä hänen ylösnousemustaan, meillä ei olisi mitään sellaista, mikä antaisi jonkun merkityksen ihmisenä olemiselle. Pääsiäisen sanomassa on kaikki se oleellinen, millä on jotakin merkitystä ihmisen arvoille, etiikalle ja moraalille.

Pääsiäisen sanomassa on kaksi ulottuvuutta. Nämä kulkevat rinnakkain. Toinen ulottuvuus perustuu uskoon siitä, että naisten kertomus tyhjän haudan mysteeristä on totta. Ja toinen ulottuvuus taas luottaa siihen, että naiset puhuvat omiaan eli tyhjän haudan mysteeri ei ole totta. Kysymys on uskosta ja epäuskosta. Tuon saman voisi sanoittaa myös näin: kysymys on oikeasta ja väärästä, hyvästä ja pahasta, kadotuksesta ja pelastuksesta.

Pääsiäisen sanoman henkilökohtainen kysymys haastaa meitä jokaista katsomaan peiliin ja kysymään itseltään: kumpaa totuutta kohden haluan elämässäni taivaltaa ja kulkea.

"Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista"

Keijo Toivanen
Kunniasuntio
Rovasti

Nurmikonleikkaajasta työnjohtajaksi

Rippileirillä oli sellainen tehtävä iltaohjelmassa, että ryhmän piti esittää kirkollisia toimituksia ja valita keskuudestaan henkilöt eri työtehtäviin. Itse en ollut silloinkaan porukan hiljaisempia, joten valitsin (ensimmäisenä äänessä) itselleni suntion tehtävät ja muistan todenneeni, että suntion ei tarvitse tehdä mitään!

Ensimmäiset työpestit seurakunnan palveluksessa oli nurmikonleikkaajana 15- ja 16-vuotiaana. Sen jälkeen oli suntion ja talonmiehen tuurauksia. 1986 vuoden lopussa sain talonmiesvahtimestarin viran. Työtehtäviin kuului silloin myös krematorion hoito. 90-luvulla työtehtävät vaihtuivat hautausmaalle ja myöhemmin työnjohtajaksi, edeltäjän jäädessä eläkkeelle.

Ammattiyhdistysasiat ovat kiinnostaneet aina ja pääluottamusmiehenä olen ollut 90-luvulta asti. Kirkonpalvelijoiden Etelä-Pohjanmaan hallituksessa olen ollut ja olin pitkään myös sen puheenjohtajana. Olen ollut mukana Kirkon alojen aluetoimikunnassa ja tällä hetkellä siinä toimikunnassa sihteerinä. Ja nyt sitten tulin valituksi Kirkonpalvelijoiden hallitukseen kesällä 2015. Suomen Hautaustoiminnan keskusliiton hallitukseen kuulun myös.

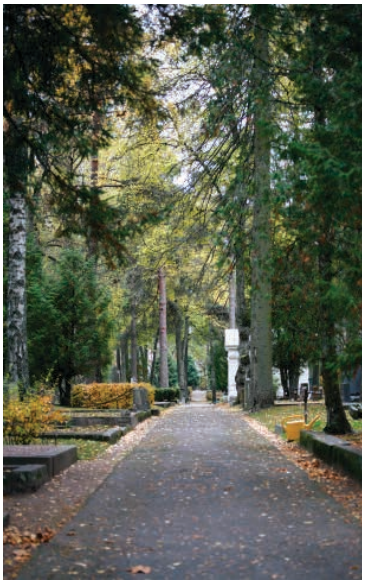

Välillä on aika hankalaa, kun on esimies ja luottamusmies, eli kahdessa roolissa. Seinäjoen kokoisessa seurakunnassa on paljon erilaisia toimikuntia, toisissa olen esimiehenä, toisissa luottamusmiehenä. Harrastuksista ehkä tärkein on matkailu, tätäkin kirjoittelen pohjoisessa. Eipä tässä sen kummempia, kuin terveisiä kaikille Kirkonpalvelijoille.

Harri Kosola, työnjohtaja
Seinäjoen seurakunta

Kirkonpalvelijat ry:n hallitus 2016

ANTTI RUUSKANEN
puheenjohtaja
puh. 050 4400 221
antti.ruuskanen@kirkonpalvelijat.fi

OSMO NISSI
puh. 040 804 9415
osmo.nissi@evl.fi

KARI HARTIKAINEN
sihteeri
PL 421, 70101 KUOPIO
puh. 050 520 7003
kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
kari.hartikainen@evl.fi

ARJA AURANEN
puh. 040 541 9123
arja.auranen@evl.fi

KRISTIINA SANAKSENAHO
puh. 040 515 7538
kristiina.sanaksenaho@evl.fi

TAITO AHO
puh. 044 720 3710
taito.aho@evl.fi

HARRI KOSOLA
puh. 050 362 0059
harri.kosola@evl.fi

ARVO KATAJAMÄKI
puh. 044 530 3974
arvo.katajamaki@evl.fi

MAARIT ILONEN
puh. 050 339 2903
maarit.ilonen@evl.fi

AMI HAAPANIEMI
puh. 044 270 3550
ami.haapaniemi@evl.fi

Kirkon alat ry

- palveleva ammattiliitto

Asemamiehenkatu 2, 6. krs.
00520 HELSINKI
puh. 0207 912 530
fax 0207 912 531
www.kirkonalat.fi
etunimi.sukunimi@kirkonalat.fi
Toimisto on avoinna ma-pe klo 9.00-15.00. Kesäaika (kesä-elokuu) klo 9.00-14.00.

Paula Aaltonen
Toiminnanjohtaja
Toimiston johtaminen, hallinto-ja neuvotteluasiat
0207 912 534 / 0400 236 881

Chanthy Nybergh
Toiminnanjohtajan assistentti
Johdon avustaminen, viestintäpalvelut
0207 912 536

Anna-Maria Numminen
Lakimies
Evl ja ort. sopimusneuvonta ja -neuvottelut, lainopillinen neuvonta, sosiaaliturva-asiat, liittojuristi
0207 912 538

Lakimies
Evl ja kr.järjestöjen sopimusneuvonta ja -neuvottelut,
lainopillinen neuvonta, luottamusmieskoulutus
0207 912 537

Hannele Halinen
Jäsenpalvelusihteeri
Jäsenpalvelu, jäsenmaksuasiat, kuntoremonttilomat
0207 912 530

Jussi Ikkala
Järjestöasiantuntijan sijainen
Alue- ja opiskelijatoiminta, liiton kurssit, yhteydet järjestöihin, kouluttaviin laitoksiin ja opintomatkat, julkaisujen päätoimittaja
0207 912539 / 0050 370 3683

Galina Voloshina
Toimistopalvelusihteeri, Jäsenrekisteri, osoitteenmuutokset, kurssi-ilmoittautumiset
0207 912 533

Jaana Kovanen
Kirjanpitäjä
Talous, laskutus
0207 912 540

Koko ajan kiinni kännykässä?

Käpälämme ovat liimautuneet kiinni älypuhelimiin, kertovat paitsi tutkimukset myös päivittäiset havainnot mistä tahansa paikasta, jossa liikumme.

Lähes 70 prosentilla 16-75 -vuotiaista suomalaisista on älykännykkä ja Ylen kyselytutkimuksen mukaan kaksi kolmesta on sitä mieltä, että itse tai joku lähipiiristä klähmii kännykkäänsä liikaa.

Älypuhelimen käyttö tekee meistä muka epäsosiaalisia, vaikuttaa yöuneen, pinnallistaa ihmissuhteet ja näivettää seksielämän. Ikään kuin aiemmin suomalaiset olisivat ilakoineet päivittäin kyläpaikoissa, puhuneet tunteistaan ja painuneet sen jälkeen kotiin sänkyyn peuhaamaan ja nukkumaan kuin karhut.

Älykännyköissä on huomattavasti enemmän hyvää kuin huonoa; kartat, autonavigaattorit, puhelinluettelot, sanomalehdet, pankit, ruokareseptit,

elokuvapalvelut, valokuvat, musiikki ja pelit. Puhelimella voi hoitaa lähes kaikki asiat missä tahansa.

Somen ansiosta moni tietää vanhojen ystävien ja sukulaisten kuulumisia tuhatkertaisesti lankapuhelinaikaan verrattuna.

Jos haluat räpeltää puhelintasi vähemmän, siihen on helppoja keinoja, jotka menevät peruskäytössääntöjen piikkiin: Älä ota puhelintasi sänkyyn, jos siellä on kanssasi joku muu. Älä kaivele sitä esiin ravintolapöydässä. Äläkä tuijota vehjettäsi lasittunein silmin, kun joku puhuu sinulle.

1. PÄÄSIÄISPÄIVÄ

Kristus on ylösnoussut!

Tänään, pääsiäisenä, kaikuu keskellämme kirkkaana riemuhuuto: ”Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti.” Mielemme täyttää kiitollisuus siitä, että tämä on totta myös meidän elämässämme. Kun kuolema ahdistaa meitä, saamme uskoa, että Kristus on voittanut kuoleman ja antaa meille iankaikkisen elämän. Kiitos, rakas Jeesus, että sinä elät ja olet luvannut olla kanssamme joka päivä.

Yrjö ja Anna-Maija Sariola

Ylösnoussut Herra Jeesus, sinä kohtasit itkevän Marian ensimmäisenä pääsiäisaamuna. Rukoilemme niiden puolesta, jotka tänään elävät suru sydämessään. Kohtaa sinä heidät rakkautesi katseella. Tule koteihin, joissa kamppaillaan ristiriitojen kanssa. Tuo lohdutuksesi yksinäisille ja unohdetuille. Muista lapsia, joilta puuttuu turvallisia aikuisia. Tule keskelle kansojen välisiä taisteluja ja epäluottamusta. Vedä meidät kaikki kuolemasta elämään.

Anna-Mari Kaskinen

Kirkonpalvelija

N:o 1/2016 – 63. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:
Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh. 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
http://www.kirkonpalvelijat.fi

Toimitus:
PL 421
70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Lehden taitto:
Grano Oy, Jarmo Salonen
offset.aineisto@grano.fi

Seuraava lehti:
ilmestyy ennen juhannusta

Toimituskunta:
Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:
Kokosivu 350,-
1/2 sivua 200,-
1/3 sivua 150,-

ISSN-L 0355-8258